

Unfertiges und Schlechtes

Κ' ἐγὼ τὴν ἐκαμάρονα τὴ χαμηλοβλεποῦσα
Μ' ὄλην τὴ φλόγα τῆς καρδιᾶς γιατί τὴν ἀγαποῦσα.

Ἀπὸ μιὰν ὀμορφιά σκαλόνει σ' ἄλλη,
Σὰν ἀπὸ ἀνθὸ σ' ἀνθὸ ξανθὸ μελίσει,
Ἡ ψυχὴ μου, νέα γλύκα νὰ μελίση
Κ' ὕμνους ἐρωτικούς ν' ἀήδονοψάλῃ.

Κλεῖ ἡ ψυχὴ μου σὰν ἄνθι σὲ κατάκρυα
Νύχτα τὴ συμφορὰ ποὺ τὴν πλακόνει·
Ἡ πικρία τὴν καρδιά μου φαρμακόνει.
Μὰ τῶν ματιῶν μου ἐστέρφειψαν τὰ δάκρυα.

Γιὰ σὲ θὰ πλέξω τραγουδάκια χίλια
Μὲ τὰ παλιά κι' ἀγαπημένα λόγια,
Π' ἄκουσα ἀπ' τῶν πεντάμορφων τὰ χεῖλια
Στὲς βρύσες τοῦ χωριοῦ καὶ στὰ χαμῶγια.

Σὲ ξανάειδα στὴ βάρκα μὲ φεγγάρι
Κοιμάμενη· ἐκαζόταν ὄνειρά σου
Τὰ πάντα ὄλα ψηλὰ καὶ ὀλόγυρά σου,
Καὶ ἡ ψυχὴ μου τὰ ἐρρούφαε σὰ σφογγάρι.
Κί' ὄλα, τὸ οὐρανικὸ μαργαριτάρι,
Τὰ μαῦρα (ὦ νύχτα) μακρυὰ σγουρά σου,
Ἡ θάλασσα (ὦ χυτὸ κορμί, χαρὰ σου!)
Μένουν παντοτεινὸ μου θυμητάρι.

Βογγᾶ ἡ κρασάτη θάλασσα μὲ ἀπάνου
Μιὰ σπιθαμὴ τ' ὀλόχρυσο φεγγάρι.

Ἡ γῆς ξεκουκουλόνεται ἀπ' τῆς κρύας
Κατάχνιας τῆ χιονάτη καμουλίκα
Κί' ὡς ξόρκι ἀγάπης ἀνεβαίνει ἡ γλύκα
Τῆς ἀπαλόχρωμῆς τῆς θεωρίας.

Ἦθελα νὰ σοῦ πλέξω ἓνα στεφάνι
Ποῦ ἄλλο ὅμοιο σὰν κί' αὐτὸ νὰ μὴν ἐφάνη,
Ποῦ νὰ τριοντίζει κάθε του λουλοῦδι
Καὶ νᾶναι τὸ τριόντισμα τραγοῦδι,
Καὶ νᾶναι κάθε χρῶμα του ἓνας ἦχος
Καὶ κάθε του πετάλι κ' ἓνας στίχος.

Νοήματα ψηλά, στίχοι σφαρμένοι!
Τέτοιο παίνεμά σοῦ 'παν οἱ φωστῆρες
Τῆς ἐποχῆς σου, δάσκαλοι μὲ στεῖρες
Τὲς φαντασίες, μὲ τὴν καρδιὰ παρμένη,
Γαῖδουράφτηδες...

Γενιοκρατιέσαι ὀλόϊσ' ἀπὸ τὸν Ἴρο.